

Sygn. akt: IV K 131/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie, IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Paulina Puzia

w obecności Prokuratora: Aleksandry Krasuskiej-Szewczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 29 lipca 2016 r., 7 października 2016 r., 25 listopada 2016 r., 25 stycznia 2017 r., 22 marca 2017 r., 12 maja 2017 r., 24 maja 2017 r., 26 lipca 2017 r., 20 września 2017 r.

sprawy:

K. D.,

syna S. i E. z domu K.,

urodzonego (...) w Ś.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniach 22-23 czerwca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 27.400 zł na szkodę M. S. (1), przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w dniu 24 marca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 13.000 zł na szkodę właściciela T. W., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. w dniach 29-30 marca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 25.500 zł na szkodę właściciela W. Z., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

4. w dniu 11 kwietnia 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 16.000 zł na szkodę właściciela Agencja (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

5. w dniu 16 listopada 2005 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 23.300 zł na szkodę właściciela J. S., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

6. w dniach 30-31 maja 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) 24, lecz A. O. (1) zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę właściciela S. M., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

7. w dniach 31 maja - 1 czerwca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela P. K. (1), przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

8. w dniach 05-06 czerwca 2006 r. polecił A. O. (1), który działał wspólnie i w porozumieniu z P. M. dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela A. R., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

9. w dniach 06-07 czerwca 2006 r. polecił A. O. (1), który działał wspólnie i w porozumieniu z P. M., dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki

F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 26.000 zł na szkodę właścicielki B. M., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

10. w dniach 18-19 czerwca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 31.000 zł na szkodę właściciela A. P. (1), przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

11. w dniu 17 lutego 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właścicielki M. K. (1) przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

12. w dniach 01-02 kwietnia 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 22.000 zł na szkodę właściciela Firma (...), przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

13. w dniach 17-18 marca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 25.100 zł na szkodę właścicielki M. B., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

14. w dniach 20-21 kwietnia 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 35.000 zł na szkodę właścicielki A. M., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art.18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

15. w dniu 13 czerwca 2006 r. polecił A. O. (1) dokonanie kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...) powodując straty w wysokości 23.000 zł na szkodę właścicielki B. F., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

oraz sprawy:

A. O. (1)

syna W. i B. z domu S.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniach 22-23 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 27.400 zł na szkodę M. S. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

2. w dniu 24 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 13.000 zł na szkodę właściciela T. W.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

3. w dniach 29-30 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) nr rej. (...) 7 (...) powodując straty w wysokości 25.500 zł na szkodę właściciela W. Z.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

4. w dniu 11 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 16.000 zł na szkodę właściciela Agencja (...) Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

5. w dniu 16 listopada 2005 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.300 zł na szkodę właściciela J. S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

6. w dniach 30-31 maja 2006 r. w W. przy ul. (...) (...) działając na polecenie K. D. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), lecz zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu, powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę właściciela S. M.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

7. w dniach 31 maja - 1 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela P. K. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

8. w dniach 05-06 czerwca 2006 r. w W. działając na polecenie K. D. wspólnie i w porozumieniu z P. M. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela A. R.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

9. w dniach 06-07 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. wspólnie i w porozumieniu z P. M. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 26.000 zł na szkodę właścicielki B. M.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

10. w dniach 18-19 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 31.000 zł na szkodę właściciela A. P. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

11. w dniu 17 lutego 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właścicielki M. K. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

12. w dniach 01-02 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 22.000 zł na szkodę właściciela Firma (...),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

13. w dniach 17-18 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 25.100 zł na szkodę właścicielki M. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

14. w dniach 20-21 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) (...), powodując straty w wysokości 35.000 zł na szkodę właścicielki A. M.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

15. w dniu 13 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) działając na polecenie K. D. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.000 zł na szkodę właścicielki B. F.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

orzeka:

I. oskarżonego K. D. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 1-5, 10, 12, 14 i 15 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, oraz w zamiarze, aby A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że:

- w dniu 16 listopada 2005 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), jak również użyczył mu komputera służącego do dokonania kradzieży z włamaniem, w wyniku czego jego właściciel J. S. poniosła straty w wysokości 23.300 zł, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 24 marca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego T. W. poniósł straty w wysokości 13.000 zł, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 29-30 marca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) (...) (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego W. Z. poniósł straty w wysokości 25.500 zł, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 01-02 kwietnia 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego firma (...) poniosła straty w wysokości 22.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 11 kwietnia 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego Agencja (...) Sp. z o.o. poniosła straty w wysokości 16.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 20-21 kwietnia 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego A. M. poniosła straty w wysokości 35.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 13 czerwca 2006 r. użyzył A. O. (1) komputera służącego do dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego B. F. poniosła straty w wysokości 23.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 18-19 czerwca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego A. P. (1) poniósł straty w wysokości 31.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 22-23 czerwca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego M. S. (1) poniósł straty w wysokości 27.400 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

oraz ustala, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. ustalając, iż czyny opisane w pkt 8, 11 i 13 części wstępnej wyroku wypełniają dyspozycję art. 291 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie wobec oskarżonego K. D. w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt 8, 11 i 13 części wstępnej wyroku,

III. uniewinnia oskarżonego K. D. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 6, 7 i 9 części wstępnej wyroku;

IV. oskarżonego A. O. (1) w ramach czynów zarzucanych mu w pkt od 1 do 15 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w dniu 16 listopada 2005 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.300 zł na szkodę właściciela J. S., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 17 lutego 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właścicielki M. K. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 17-18 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 25.100 zł na szkodę właścicielki M. B., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 24 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 13.000 zł na szkodę właściciela T. W., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 29-30 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) nr rej. (...) 7 (...), powodując straty w wysokości 25.500 zł na szkodę właściciela W. Z., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 01-02 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 22.000 zł na szkodę właściciela Firma (...), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 11 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 16.000 zł na szkodę właściciela Agencja (...) Sp. z o.o., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 20-21 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) (...), powodując straty w wysokości 35.000 zł na szkodę właścicielki A. M., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 30-31 maja 2006 r. w W. przy (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), lecz zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu, powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę właściciela S. M., czym wypełnił dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 31 maja - 1 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela P. K. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 05-06 czerwca 2006 r. w W. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela A. R., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 06-07 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 26.000 zł na szkodę właścicielki B. M., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 13 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.000 zł na szkodę właścicielki B. F., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 18-19 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 31.000 zł na szkodę właściciela A. P. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 22-23 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 27.400 zł na szkodę M. S. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

oraz ustala, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu A. O. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu K. D. kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 czerwca 2006 roku do 21 września 2007 roku;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu A. O. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 czerwca 2006 r. do dnia 19 września 2007 r.;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych K. D. i A. O. (1), od obowiązku uiszczania kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty.

Sygn. akt IV K 131/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. i A. O. (1) poznali się jesienią 2005 roku. K. D. zajmował się sprzedażą części samochodowych i był zainteresowany zakupem skradzionych samochodów, od początku jednak zaznaczył, że sam nie będzie brał bezpośredniego udziału w kradzieży (dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 233).

W dniu 16 listopada 2005 r. K. D. podwiózł A. O. (1) na ul. (...) w W., gdzie A. O. (1) miał zamiar dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...), który wypatrzył już wcześniej. A. O. (1) nie miał wówczas własnego samochodu. K. D. przyjechał po niego swoim samochodem marki A. (...) na stację paliw (...) przy ul. (...) w W.. K. D. wiedział, że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. A. O. (1) nie posiadał wówczas własnego komputera służącego do dokonania kradzieży z włamaniem, dlatego K. D. pożyczył mu należący do niego komputer. A. O. (1) miał ze sobą śrubokręt i młotek. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), przy użyciu komputera, który pożyczył w tym celu od K. D., wcześniej wyłamując zamek w drzwiach kierowcy i niszcząc stacyjkę. Swoim działaniem spowodował straty w wysokości 23.300 zł na szkodę właściciela J. S.. Skradzionym samochodem pojechał do H. na posesję D. L., gdzie go zostawił. K. D. zabrał go wówczas z H. i odwiózł do domu (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 233-234, k. 241, k. 625, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 2436-2437, zeznania świadka J. S. k. 535-540, k. 1067; częściowo zeznania świadka D. L. k. 569-570, k. 581-583, k. 1068, k. 1533-1534, k. 2520-2522).

Na początku 2006 roku A. O. (1) zakupił własny komputer do odpalania samochodów na giełdzie w S. oraz porozumiał się z G. O. co do zaprowadzania skradzionych pojazdów na jego posesję w związku z tym, że Policja odkryła tzw. „dziupłę” w H.. G. O. poznał również z K. D.. G. O. miał zajmować się rozbieraniem skradzionych samochodów, za co płacił mu K. D.. Po części samochodowe przyjeżdżał K. D. swoim samochodem marki F. (...) (dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 234, k. 1039, k. 1408-1409, k. 2436-2437; częściowo zeznania świadka G. O. k. 195-196, k. 211, k. 423-424, k. 847, k. 1042, k. 1447-1448, k. 2509-2515, zeznania świadka D. O. k. 16v-18, 20v, 21-22).

W dniu 17 lutego 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właścicielki M. K. (1). Samochód ten sprzedał następnie K. D., który miał wiedzę na temat jego pochodzenia (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 241, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 2436-2437; wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437; zeznania świadka M. K. (2) k. 636-641, k. 1279, k. 1608).

W dniach 17-18 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 25.100 zł na szkodę właścicielki M. B.. Samochód ten sprzedał następnie K. D., który miał wiedzę na temat jego pochodzenia (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 241, k. 625, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 2436-2437; wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437).

W dniu 24 marca 2006 r. K. D. podwiózł A. O. (1) swoim samochodem marki A. na ul. (...) w W., gdzie A. O. (1) zauważył samochód marki F. (...) nr rej. (...). K. D. wiedział, w jakim celu podwozi A. O. (1), a także że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. Po podwiezieniu na miejsce K. D. odjechał. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...), odpalając go za pomocą swojego komputera. Swoim działaniem spowodował straty w wysokości 13.000 zł na szkodę właściciela T. W.. K. D. kupił ten samochód od A. O. (2) (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 235, k. 241, k. 625, k. 1038-1041,

1407-1409, k. 2436-2437; częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437; zeznania świadka T. W. k. 452-457, 1043, 1517, 2451).

W nocy 29-30 marca 2006 r. K. D. podwiózł A. O. (1) na ul. (...) w W. swoim samochodem marki A., gdzie A. O. (1) zauważył samochód marki F. (...) nr rej. (...) 7 (...). K. D. wiedział, w jakim celu podwozi A. O. (1), a także że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. Po podwiezieniu na miejsce K. D. odjechał. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...) 7 (...), powodując straty w wysokości 25.500 zł na szkodę właściciela W. Z.. A. O. (1) pojechał samochodem do O. i tam go zostawił (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 235, k. 241, k. 625, k. 2436-2437, k. 172-174, k. 1038-1041, 1407-1409, zeznania świadka M. R. k. 186-188, k. 1518, k. 2448-2449).

W nocy 1-2 kwietnia 2006 r. K. D. podwiózł A. O. (1) swoim samochodem marki A. na ul. (...) w W., gdzie A. O. (1) zauważył samochód marki F. (...) nr rej. (...). K. D. wiedział, w jakim celu podwozi A. O. (1), a także że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. Po podwiezieniu na miejsce K. D. odjechał. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 22.000 zł na szkodę właściciela Firmy (...). A. O. (1) pozostawił skradziony samochód na posesji G. O. w D.. Następnie K. D. odebrał stamtąd A. O. (1) (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 235, k. 241, k. 625, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 2436-2437; częściowo zeznania świadka G. O. k. 195-196, k. 211, k. 423-424, k. 847, k. 1042, k. 1447-1448, k. 2509-2515; zeznania świadka P. D. k. 725-728, 1070, k. 1535-1536, k. 2522-2523; zeznania świadka Ł. B. k. 732, 1238, 1535).

W dniu 11 kwietnia 2006 r. K. D. podwiózł A. O. (1) swoim samochodem marki A. na ul. (...) w W., gdzie A. O. (1) zauważył samochód marki F. (...) nr rej. (...). K. D. wiedział, w jakim celu podwozi A. O. (1), a także że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. Po podwiezieniu na miejsce K. D. odjechał. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 16.000 zł na szkodę właściciela Agencja (...) Sp. z o.o. A. O. (1) pozostawił skradziony samochód w D. na posesji G. O.. W trakcie drogi do G. O. K. D. jechał za A. O. (1). Następnie K. D. odebrał stamtąd A. O. (1). Pojazd ten został zakupiony przez K. D. (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, 235, k. 241, k. 625, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 2436-2437; częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437; częściowo zeznania świadka G. O. k. 195-196, k. 211, k. 423-424, k. 847, k. 1042, k. 1447-1448, k. 2509-2515; zeznania świadka A. K. (1) k. 509-517, 519-520, 1328, 1700).

W nocy 20-21 kwietnia 2006 r. K. D. podwiózł swoim samochodem marki A. A. O. (1) na ul. (...) w W., gdzie A. O. (1) zauważył samochód marki F. (...) nr rej. (...) (...). K. D. wiedział, w jakim celu podwozi A. O. (1), a także że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. Po podwiezieniu na miejsce K. D. odjechał. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) (...), powodując straty w wysokości 35.000 zł na szkodę właścicielki A. M.. A. O. (1) pozostawił skradziony samochód w D. na posesji G. O.. W trakcie drogi do G. O. K. D. jechał za A. O. (1). Następnie K. D. odebrał stamtąd A. O. (1) (dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 235, k. 241, k. 625, k. 2436-2437, częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 1038-1041, 1407-1409).

W nocy 30-31 maja 2006 r. w W. przy ul. (...) 24 A. O. (1) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...). Po włamaniu się do środka zamkniętego samochodu i podłączeniu komputera nie mógł uruchomić silnika z uwagi na dodatkowe odcięcie zasilania pompy paliwowej. A. O. (1) odłączył swój komputer. Swoim działaniem spowodował straty w wysokości 1.000 zł na szkodę właściciela S. M. (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 235, k. 241, k. 2436-2437, k. 625, zeznania świadka S. M. k. 474-475, k. 1067).

W nocy 31 maja - 1 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela P. K. (1). K. D. w żaden sposób nie uczestniczył w tej kradzieży z włamaniem (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 241, k. 1038-1041, 1407-1409, k. 2436-2437).

W dniach 05-06 czerwca 2006 r. w W. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela A. R.. K. D. nie było na miejscu kradzieży tego pojazdu. A. O. (1) w okolicy miejsca dokonania kradzieży z włamaniem podwiózł P. M. samochodem należącym do A. O. (1). Skradziony samochód został następnie zakupiony przez K. D., który wiedział, że pochodzi on z kradzieży z włamaniem (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 241, k. 625, k. 1039-1041, 1407-1409, k. 2436-2437, zeznania świadka P. M. k. 1041, k. 2716-2717; wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437, zeznania świadka A. R. k. 247-254, k. 703-706, k. 1065).

W dniach 06-07 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), przy użyciu swojego komputera, powodując straty w wysokości 26.000 zł na szkodę właścicielki B. M.. K. D. nie było na miejscu kradzieży tego pojazdu. A. O. (1) w okolicy miejsca dokonania kradzieży z włamaniem podwiózł P. M. samochodem należącym do A. O. (1). K. D. nie był zainteresowany zakupem tego samochodu (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 241, k. 625, k. 1039, 1407-1409, k. 2436-2437, zeznania świadka P. M. k. 1041, k. 2716-2717; zeznania świadka B. M. k. 255-259, k. 487-496, k. 1066).

W godzinach porannych dnia 13 czerwca 2006 r. w W. A. O. (1) czekał na swoją dziewczynę A. P. (2), aby odwieźć ją do szkoły. Zobaczył czerwonego F. (...) i postanowił dokonać jego kradzieży. Nie miał jednak przy sobie komputera potrzebnego do włamania do pojazdu, dlatego zadzwonił do K. D. z prośbą o pożyczenie mu komputera. K. D. przyjechał na miejsce i użyczył A. O. (1) komputera, wiedząc, że będzie on służył do dokonania kradzieży z włamaniem pojazdu. K. D. odwiózł A. P. (2). Tego dnia przy ul. (...) w W. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem zamkniętego samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.000 zł na szkodę właścicielki B. F.. A. O. (1) pojechał skradzionym pojazdem do D. na posesję G. O., pozostawił go na jego posesji, skąd następnie odebrał go K. D.. K. D. kupił ten samochód od A. O. (1) (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. k. 172-174, k. 236, k. 241, k. 625, k. 2436-2437, k. 1038-1041, 1407-1409; częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437, zeznania świadka B. F. k. 689-692, k. 1069; częściowo zeznania świadka G. O. k. 195-196, k. 211, k. 423-424, k. 847, k. 1042, k. 1447-1448, k. 2509-2515).

W nocy 18-19 czerwca 2006 r. K. D. i A. O. (1) jeździli po W. samochodem należącym do K. D. marki A. (...), szukając samochodu, który A. O. (1) mógłby ukraść. A. O. (1) znalazł taki samochód na ul. (...) w W., zabrał narzędzia z samochodu K. D. i kazał mu odjechać. K. D. wiedział, że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 31.000 zł na szkodę właściciela A. P. (1). A. O. (1) pozostawił skradziony samochód na posesji G. O. w D.. W trakcie drogi do G. O. K. D. jechał za A. O. (1). Następnie K. D. odebrał stamtąd A. O. (1) i zawiózł go na stację paliw (...) w M.. Pojazd ten został następnie zakupiony przez K. D., przy czym K. D. nie zapłacił A. O. (1), bowiem ten miał u niego dług (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 1041, k. 172-174, k. 236, k. 241, k. 625, k. 2436-2437, k. 1038-1041, 1407-1409; częściowo zeznania świadka G. O. k. 195-196, k. 211, k. 423-424, k. 847, k. 1042, k. 1447-1448, k. 2509-2515).

W nocy 22-23 czerwca 2006 r. K. D. podwiózł A. O. (1) swoim samochodem marki A. (...) na ul. (...) w W., gdzie A. O. (1) zauważył samochód marki F. (...) nr rej. (...). K. D. wiedział, że A. O. (1) ma zamiar dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu. A. O. (1) pytał go, czy będzie zainteresowany zakupem takiego pojazdu, na co K. D. odpowiedział twierdząco. K. D. pozostawił A. O. (1) i odjechał. A. O. (1) wyłamał śrubokrętem zamek w zamkniętych drzwiach kierowcy, otworzył maskę pojazdu i zamontował w miejsce fabrycznego swój moduł sterujący, następnie młotkiem rozbił stacyjkę, uruchomił silnik i odjechał. W ten sposób A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego M. S. (1) poniósł straty w wysokości 27.400 zł. K. D. zadzwonił do A. O. (1), pytając, czy ma jak wrócić. A. O. (1) poprosił go, aby po niego przyjechał. A. O. (1) pozostawił skradziony samochód na posesji G. O. w D.. Następnie K. D. odebrał stamtąd A. O. (1) i dał mu za ten pojazd 100 zł, mówiąc, że pozostałą część zapłaci mu później. K. D. wysadził A. O. (1) pod jego domem (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) k. 172-174, k. 241, k. 625, k. 2436-2437, k. 1038-1041, 1407-1409; częściowo

wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 1064, k. 1449, k. 2437, zeznania świadka M. S. (1) k. 156-159, k. 430-431, k. 1043; częściowo zeznania świadka G. O. k. 195-196, k. 211, k. 423-424, k. 847, k. 1042, k. 1447-1448, k. 2509-2515).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów szczegółowo wymienionych powyżej, a także szeregu dowodów z dokumentów wymienionych na k. 2523-2525 oraz na k. 2718 akt sprawy.

Oskarżony K. D. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 206, 220, 628, 857).

Również w postępowaniu sądowym odmówił składania wyjaśnień (k. 1037). Następnie przyznał, że zakupił od A. O. (1) pojazdy z zarzutów nr 1, 3, 5, 9, 11, 12, 14 i 16 aktu oskarżenia, wiedząc, że pochodzą z kradzieży (k. 1064, 1447, 1064).

Oskarżony K. D. przesłuchany na rozprawie po uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania także przyznał, że zakupił od A. O. (1) pojazdy z zarzutów nr 1, 3, 5, 9, 11, 12, 14 i 16 aktu oskarżenia, wiedząc, że pochodzą z kradzieży. Podkreślił, że nie zlecał żadnej kradzieży, odmówił odpowiedzi na pytania (k. 2437-2438).

Oskarżony A. O. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów (k. 172-174). Wskazał, że w dniu 22 czerwca 2006 r. K. D. swoim samochodem zawiózł go pod (...), wiedząc, że przyjechał tam po to, aby ukraść samochód marki F. (...). W drzwiach samochodu od strony kierowcy wyłamał śrubokrętem zamek i otworzył drzwi. Następnie otworzył maskę auta i zamontował swój moduł sterujący, który zakupił na giełdzie w S.. Młotkiem rozbił stacyjkę, uruchomił silnik i odjechał, a samochód zaprowadził do G. O. do D.. Z jego posesji odjechał razem z K. D., którego wcześniej poprosił przez telefon o przyjazd. Za pojazd K. D. przekazał mu 100 zł, mówiąc, że resztę otrzyma później. Wskazał, iż samochody zaprowadzał do G. O., a płacił mu za nie K. D.. Wskazywał, iż kradzieży dokonywał sam, a raz zawiózł go na nią K.. Podawał, że on tylko kradł samochody i sprzedawał je K. D..

Podczas przesłuchania w dniu 24 czerwca 2006 r. potwierdził swoje dotychczasowe wyjaśnienia (k. 191).

Szczegółowe wyjaśnienia oskarżony A. O. (1) złożył w dniu 24 czerwca 2006 r. (k. 233-236). Wyjaśnił, iż K. D. poznał przez kolegę, który powiedział mu, że ten zajmuje się sprzedażą części na (...). K. D. miał mu powiedzieć, że jego koledzy przestali mu przyprowadzać skradzione samochody. A. O. (1) zaproponował, że mogą pojechać wspólnie w okolice ulic (...), gdzie znalazł F. (...). K. D. od razu zaznaczył, że sam nie będzie „się dotykał”. A. O. (1) włamał się do pojazdu za pomocą komputera pożyczonego od K. D. i zaprowadził go do dziupli D. L., skąd zabrał go współoskarżony. Następnie A. O. (1) namówił G. O., aby ten rozbierał pojazdy. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach szczegółowo opisywał kradzieże z włamaniem dokonywane na U., O., przy ul. (...) oraz ul. (...). Oskarżony wyjaśnił również o nieudanej próbie kradzieży z włamaniem na U.. A. O. (1) wyjaśnił również, że dwukrotnie w okolice kradzieży z włamaniem zawiózł go jego samochodem P. M.. Pojazd marki F. (...), który znalazł przy ul. (...) w W., sprzedał G. O.. Oskarżony wyjaśnił również na temat kradzieży z włamaniem pojazdu, który znalazł przy ul. (...) w W., gdy odwoził swoją dziewczynę do szkoły. Ponieważ nie miał wówczas komputera, poprosił o przyjazd K. D., który mu go użyczył. Pojazd zaprowadził na posesję G. O..

W postępowaniu sądowym A. O. (1) przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Wskazywał, że kradł samochody, ale nie robił tego na czyjeś zlecenie, w tym nie zlecał mu tego K. D.. Podawał, że K. D. „po prostu ode mnie kupował samochody”. Potwierdził pierwsze składane przez siebie wyjaśnienia, jednocześnie podnosząc, iż presję wywierał na nim przesłuchujący go policjant. Wyjaśnił, że P. M. nie wiedział, w jakim celu jedzie z nim. Podał również, które samochody zakupił od niego K. D., były to pojazdy z pkt 1, 3, 5, 9, 11, 12, 14 i 16 zarzutów aktu oskarżenia. Jednak nie za każdym razem, gdy K. D. nabywał od niego skradziony pojazd, jechał z nim wcześniej na miejsce kradzieży. Wskazywał, że K. D. nie miał nic wspólnego z samochodem z pkt 8 aktu oskarżenia. W innym miejscu A. O. (1) wyjaśnił, iż „K. D. był tylko paserem. Kupował ode mnie samochody. Czasami też mnie zawoził” (k. 1038-1041 tom V).

Ponownie przesłuchany na rozprawie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Potwierdził, że na kradzieże jeździł razem z K. D., lecz ten nie zlecał mu kradzieży. Wiedział natomiast, że jedzie ukraść samochód. Wskazywał, że nie potrafi powiedzieć, podczas których kradzieży był z nim K. D., ale był z nim „praktycznie za każdym

razem". Wyjaśniał również, że otrzymywał pieniądze od K. D. za skradzione pojazdy. Podawał również, że on sam wybierał pojazdy, a K. D. jeździł z nim, bo miał samochód i można powiedzieć, że „stał na czatach” (k. 1407-1409 tom IX).

Przesłuchany na rozprawie po uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania oskarżony A. O. (1) przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i odmówił zarówno składania wyjaśnień, jak i odpowiedzi na pytania (k. 2436-2437).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego K. D. za wiarygodne jedynie w tej części, w której przyznał się do zakupu pojazdów skradzionych przez A. O. (1) z zarzutów nr 1, 3, 5, 9, 11, 12, 14 i 16 aktu oskarżenia, wiedząc, że pochodzą z kradzieży. Należy zauważyć, że w tym zakresie wyjaśnienia K. D. w całości korespondują z wyjaśnieniami A. O. (1), który również wskazał, iż to te pojazdy nabył od niego K. D., przekonująco uzasadniając okoliczności, z powodu których K. D. nie zakupił od niego innych pojazdów wymienionych w zarzutach.

Sąd nie podzielił jednak twierdzeń oskarżonego, iż wyłącznie na tym polegał jego udział w procedurze kradzieży z włamaniem pojazdów marki F. dokonywanych przez A. O. (1). Sąd uznał, iż w przypadku dziewięciu spośród piętnastu zarzutów stawianych oskarżonemu K. D. jego rola polegała na pomocnictwie do kradzieży z włamaniem. W tym zakresie Sąd dał w całej rozciągłości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. O. (1), zwłaszcza tym złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w szczególności jego pierwszym wyjaśnieniom złożonym od razu po zatrzymaniu (k. 172-174) oraz szczegółowym wyjaśnieniom złożonym w dniu 24 czerwca 2006 r. (k. 233-236). W tych bowiem wyjaśnieniach oskarżony A. O. (1) szczegółowo opisywał sposób dokonania poszczególnych czynów, jak i udział w nich oskarżonego K. D.. Należy zauważyć, że A. O. (1) nie pozostawał w żadnym sporze z K. D. i nie miał żadnego powodu, aby bezpodstawnie go obciążać, tym bardziej, że składając je, przede wszystkim obciążył samego siebie. W swoich wyjaśnieniach od początku różnicuje on zachowania K. D., wyraźnie podając, jaki był jego udział w poszczególnych kradzieżach z włamaniem lub wskazując, iż nie było go na miejscu kradzieży z włamaniem bądź też wyłącznie zakupił skradziony pojazd czy też nie był nim zainteresowany. Sąd nie znalazł żadnych przyczyn, aby tym wyjaśnieniom odmówić wiary i uznać, iż rola K. D. nie polegała na tym, że w wypadku pewnych czynów podwiózł A. O. (1) na miejsce kradzieży z włamaniem, wiedząc, w jakim celu przyjechał, w innych dodatkowo odebrał go z miejsca pozostawienia skradzionych pojazdów, a w jeszcze innych użył swojego komputera w celu dokonania kradzieży z włamaniem. Należy zauważyć również, że A. O. (1) od początku podkreślał, że sam kradł samochody w tym znaczeniu, iż K. D. od początku zaznaczył, że się „nie dotyka”. Co prawda wyjaśnienia A. O. (1) nie są już tak konsekwentne w postępowaniu przed Sądem co do roli K. D., ale w ocenie Sądu wynika to przede wszystkim z upływu czasu. A. O. (1) wprost wskazywał, iż niemal za każdym razem był z nim K. D., przy czym nie był w stanie na etapie postępowania sądowego podać, przy których czynach był obecny i pomagał mu, a przy których jego rola ograniczyła się wyłącznie do paserstwa. Wiarygodności zeznań oskarżonego A. O. (1) zwłaszcza z postępowania przygotowawczego nie zmienia w żadnym wypadku okoliczność, iż przesłuchany w postępowaniu sądowym wyjaśnił „K. D. był tylko paserem. Kupował ode mnie samochody”, tym bardziej, iż zaraz obok tych zdań dodał „czasami też mnie zawoził” (k. 1038-1041 tom V). A. O. (1) nie jest prawnikiem i znaczenie pojęcia paserstwa nie musi mu być precyzyjnie znane. Ponadto nawet w tych wyjaśnieniach wskazywał, iż K. D. zawoził go na miejsce kradzieży z włamaniem, co świadczy o tym, iż jego rola w zakresie części zarzucanych mu czynów wykraczała poza rolę pasera w rozumieniu kodeksu karnego. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. O. (1) z postępowania przygotowawczego nie podważają jego późniejsze twierdzenia, iż przesłuchujący go funkcjonariusze Policji wywierali na nim presję. Sąd przesłuchał żyjących funkcjonariuszy Policji biorących udział w tych czynnościach, nadto zwrócił się z zapytaniem o ewentualne skargi, które wpłynęły w związku z przesłuchaniem, jednak nie znalazł żadnego dowodu świadczącego o tym, iż A. O. (1) nie złożył swobodnych wyjaśnień. Zarzuty takie pojawiły się zresztą dopiero w czasie postępowania sądowego.

Sąd uznał za wiarygodne w przeważającej części wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym z przyczyn, o których częściowo była już mowa powyżej. W ocenie Sądu oskarżony złożył wówczas szczerze wyjaśnienia i w żaden sposób nie próbował umniejszać swojego udziału w popełnieniu zarzucanych mu

czynów, poza tym pamiętał wiele szczegółów na temat popełnianych przestępstw i udziału w nich K. D.. Wiarygodne były jego pierwsze wyjaśnienia, w których przyznał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów, przy czym od początku konsekwentnie nie przyznawał się do działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Należy zauważyć, że te jego wyjaśnienia były szczegółowe, odnosiły się bowiem do ostatniego przestępstwa kradzieży z włamaniem, którego dopuścił się przed zatrzymaniem. Z wyjaśnień tych wynika, iż K. D. nie tylko zakupił samochód marki F. (...), ale i pomógł A. O. (1) w popełnieniu przestępstwa kradzieży z włamaniem. W ocenie Sądu, twierdzenie A. O. (1), że kradzieży dokonywał sam, odpowiada prawdzie o tyle, że, jak wskazywał w innym miejscu, K. D. od razu zaznaczył, że sam „się nie dotyka”. W ocenie Sądu, w żadnym z zarzutów nie można mówić o współsprawstwie oskarżonego K. D., albowiem jego rola ograniczała się w zakresie 9 czynów z aktu oskarżenia do podwiezienia na miejsce zdarzenia lub użyczenia komputera do podłączenia do kradzionego samochodu, dodatkowo przy części czynów również zabrania A. O. (1) z miejsca pozostawienia pojazdu. W ocenie Sądu nie jest natomiast prawdziwe twierdzenie oskarżonego, iż tylko raz na kradzież zawiózł go K. D.. Szczegółowe wyjaśnienia oskarżony A. O. (1) złożył bowiem w dniu 24 czerwca 2006 r. (k. 233-236), kiedy to szeroko opisywał udział K. D. w zarzucanych mu czynach, wskazując, iż kilkukrotnie zawoził go na miejsce kradzieży, wiedząc, w jakim celu przyjechał. W ocenie Sądu, te wyjaśnienia A. O. (1) zasługują na wiarę również z tego powodu, że w znacznej części odpowiadają zeznaniom G. O., zwłaszcza tym złożonym w postępowaniu przygotowawczym, albowiem będąc przesłuchiwanym w postępowaniu sądowym jako świadek próbował dyskredytować swoje wyjaśnienia, kiedy to występował w sprawie w charakterze oskarżonego, powołując się między innymi na presję, którą mieli wywierać na nim przesłuchujący go funkcjonariusze. Przeprowadzone przez Sąd czynności, polegające między innymi na przesłuchaniu w charakterze świadka przesłuchującego go funkcjonariusza Policji, nie potwierdziły w żadnym wypadku jego twierdzeń o zmuszaniu go do złożenia wyjaśnień określonej treści. Wyjaśnienia A. O. (1) korespondują również z zeznaniami P. M.. W ocenie Sądu, wyjaśnienia tego oskarżonego w zakresie, w którym przyznaje się do winy i opisuje udział K. D., polegają na prawdzie również dlatego, iż A. O. (1) opisuje poszczególne czyny i wyraźnie wskazuje nie tylko te sytuacje, w czasie których towarzyszył mu K. D., ale i szczegółowo wyjaśnia, podczas których kradzieży nie był w ogóle obecny, a kiedy jego rola ograniczyła się jedynie do zakupu skradzionego pojazdu. Należy zauważyć, że K. D. i A. O. (1) nie pozostawali w żadnym konflikcie, a A. O. (1) nie miał żadnego powodu, aby go bezpodstawnie obciążać, tym bardziej, że sam nie umniejszał swojej winy i nie próbował uniknąć odpowiedzialności karnej kosztem K. D.. Ponadto wyjaśnienia A. O. (1) cechuje logika, a także konsekwencja, pomimo niewielkich różnic między wyjaśnieniami z postępowania sądowego i przygotowawczego, związanych jednak przede wszystkim z upływem czasu. Należy zauważyć, że A. O. (1) przekonująco uzasadniał na temat powodów, dla których większość pojazdów pozostawiał u G. O., a niektóre w innych miejscach, a także na temat przyczyn, dla których dwukrotnie K. D. użyczył mu komputera w celu dokonania kradzieży, a także na temat powodów, które skłaniały K. D. do zakupu jednych pojazdów i rezygnacji z zakupu innych.

Oceny Sądu co do przydatności wyjaśnień oskarżonego A. O. (1) w zakresie dokonywanych ustaleń faktycznych nie zmienia jego postawa w trakcie postępowania sądowego, kiedy to powoływał się m.in. na niepamięć i presję ze strony funkcjonariuszy Policji. Zdaniem Sądu, wiarygodne było w szczególności jego przyznanie się do winy w zakresie kradzieży z włamaniem samochodów ze wszystkich zarzutów aktu oskarżenia, które było konsekwentne przez cały okres postępowania, zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego. Sąd uznał również za prawdziwą tą część jego wyjaśnień, którą również cechuje konsekwencja, że nie działał na czyjeś zlecenie, w tym na zlecenie K. D., albowiem A. O. (1) wyraźnie wskazywał, na czym polegała rola współoskarżonego przy poszczególnych czynach i nie powoływał się na taki sposób jego działania, który mógłby świadczyć o sprawstwie kierowniczym lub polecającym. Sąd odrzucił natomiast jego twierdzenia o braku swobody składanych przez niego wyjaśnień, gdyż nie potwierdziły tego dowody przeprowadzone przez Sąd, w szczególności funkcjonariusz Policji dokonujący przesłuchania, nie wpłynęły również z tego tytułu żadne skargi, a żaden z oskarżonych nie powołał się na jakąkolwiek presję w trakcie posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania. Sąd za wiarygodne uznał natomiast twierdzenia oskarżonego, iż P. M. nie wiedział, w jakim celu odwozi go do W., co koresponduje z zeznaniami świadka P. M.. Obdarzyć wiarą należało także te twierdzenia A. O. (1), w których podaje, które samochody zakupił od niego K. D.. Te jego wyjaśnienia pozostają spójne z wyjaśnieniami K. D., ponadto są konsekwentne w postępowaniu przygotowawczym i sądowym. W ocenie Sądu wiarygodne jest również twierdzenie A. O. (1), iż nie za każdym razem, gdy K. D. nabywał od niego skradziony pojazd, jechał z nim wcześniej na miejsce

kradzieży, co również świadczy o konsekwencji złożonych przez niego wyjaśnień na każdym etapie postępowania. Przesłuchiwany bowiem w postępowaniu przygotowawczym wyraźnie wskazywał również te sytuacje, kiedy K. D. nie było z nim na miejscu kradzieży. Sąd obdarzył wiarą także wyjaśnienia A. O. (1), w których podaje, że K. D. nie miał nic wspólnego z samochodem z pkt 8 aktu oskarżenia, bowiem to jego twierdzenie również pozostaje konsekwentne. Tej oceny wyjaśnień oskarżonego nie zmienia wypowiedziane przez A. O. (1) twierdzenie, iż „K. D. był tylko paserem. Kupował ode mnie samochody”, tym bardziej, iż za chwilę dodał „Czasami też mnie zawoził” (k. 1038-1041 tom V), co świadczy jedynie o złej interpretacji A. O. (1) w zakresie pojęcia pasera, a nie o tym, że jego działanie nie polegało co do części czynów również na pomocnictwie, skoro wyraźnie wymienia czynności podejmowane przez K. D. w celu ułatwienia mu dokonania kradzieży. Przesłuchany ponownie na rozprawie również potwierdził, że na kradzieże jeździł razem z K. D., lecz ten nie zlecał mu kradzieży, ale wiedział, że jedzie ukrąść samochód, co znów świadczy o konsekwencji jego wyjaśnień. Nie zmienia tego okoliczność, że przed Sądem nie potrafił już powiedzieć, podczas których kradzieży był z nim K. D., ale był z nim „praktycznie za każdym razem”, co bez wątplenia świadczy o tym, że nie były to zdarzenia sporadyczne. Wyjaśniał również, że otrzymywał pieniądze od K. D. za skradzione pojazdy, czemu również K. D. nie przeczył, stąd także te jego wyjaśnienia należało obdarzyć wiarą. Wiarygodne i konsekwentne było także jego twierdzenie, że on sam wybierał pojazdy, a K. D. jeździł z nim, bo miał samochód, co odpowiada także doświadczeniu życiowemu. Sąd nie uznał natomiast za wiarygodnego twierdzenia, iż K. D. „stał na czatach” (k. 1407-1409 tom IX), albowiem pojawia się ono jeden raz i świadczy zapewne o niewłaściwym rozumieniu tego zwrotu. W żadnej części swoich wyjaśnień A. O. (1) nie odwoływał się do tego, iż K. D. miał mu dać znać, gdyby ktoś zbliżał się w okolice kradzieży, co więcej podawał, iż był podwożony, a następnie kazał odjeżdżać K. D., mówiąc, że da sobie radę. Współoskarżony czasami jechał za nim do G. O., ale zwykle zabierał go po jakimś czasie dopiero od G. O., a w innych wypadkach jego rola ograniczała się do zawiezienia A. O. (1) na miejsce włamania. Zdaniem Sądu, złożone przez A. O. (1) wyjaśnienia nie pozwalały na uznanie, aby K. D. stał na czatach w rozumieniu doktryny prawa karnego, tym bardziej, że nie wspomina o tym w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Reasumując, wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1) z postępowania przygotowawczego należało uznać za wiarygodne w całości, albowiem są one logiczne, spójne, szczegółowe, zgodne z doświadczeniem życiowym oraz zeznaniami P. M. i w przeważającej części G. O.. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego cechuje również konsekwencja. W postępowaniu sądowym A. O. (1) również przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wskazywał, które ze skradzionych pojazdów zakupił od niego K. D., podawał, że podwoził go na miejsce kradzieży z włamaniem wielu, lecz nie wszystkich samochodów, wyjaśniał, iż kradzieży pojazdów nie dokonywał na niczyje zlecenie. W ocenie Sądu, nieznaczne rozbieżności w treści wyjaśnień A. O. (1) złożonych w postępowaniu sądowym są wynikiem między innymi naturalnego procesu zapominania, wyjaśnienia te składał on bowiem kilka lat od zdarzenia, co zważywszy na znaczną liczbę zarzutów nie jest niczym dziwnym. W zakresie jednak istotnym dla dokonania ustaleń faktycznych przez Sąd A. O. (1) nie zmienił linii swoich wyjaśnień.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: T. W., S. M., M. S. (1), P. D., Ł. B., B. F., M. K. (2), A. K. (1), M. R., B. M., A. R., J. S., albowiem są one konsekwentne, bezstronne, zgodne z dowodami z dokumentów, a także wyjaśnieniami oskarżonego A. O. (1). Sąd jednocześnie miał na względzie, iż miały one charakter uzupełniający, albowiem wskazywali oni datę i miejsce kradzieży z włamaniem pojazdów, jednak nie mieli żadnej wiedzy na temat osoby sprawców czy sposobu, w jaki dokonywali przestępstw, za wyjątkiem tego, że musiało nastąpić włamanie, gdyż pojazd został przez nich zamknięty.

Za wiarygodne jedynie w części Sąd uznał zeznania świadka G. O.. W ocenie Sądu, zasługują na wiarę te jego zeznania, które składał występując w sprawie w charakterze podejrzanego, a także oskarżonego, albowiem były one szczegółowe, logiczne oraz złożył je w krótkim czasie od daty czynów zarzucanych aktem oskarżenia, a ponadto były spójne z wyjaśnieniami A. O. (1). W postępowaniu sądowym, będąc przesłuchiwanym jako świadek, G. O. wyraźnie próbował nie zaszkodzić K. D., zaprzeczał przeważającej części zeznań, które złożył poprzednio, oraz powoływał się na stosowaną wobec jego osoby presję. Sąd tej części jego zeznań nie obdarzył wiarą. Twierdzenia o rzekomej presji nie znalazły potwierdzenia, pomimo tego, że Sąd przeprowadzał czynności celem wyjaśnienia podnoszonych zarzutów i przesłuchiwał m.in. funkcjonariusza Policji dokonującego jego przesłuchania - A. G. (1) (k. 2913-2914).

Ponadto jego twierdzenia przedstawione na rozprawie w dniu 7 października 2016 r. w dużej mierze były nielogiczne i niespójne. Sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania było między innymi twierdzenie G. O., iż auta na jego posesję przyjeżdżał A. O. (1), a zabierał K. D., choć nikt mu nie mówił, że po auto przyjedzie inna osoba. W ocenie świadka, nie ma nic dziwnego w tym, że auto zostawiała jedna osoba, a wydawał je innej, pomimo że właściciel auta nie mówił, że świadek może je oddać innej osobie. Jak wskazał „ja każdemu wydałbym te części, gdyby po nie przyszedł, również mojemu sąsiadowi” (k. 2510). Świadek wskazywał również, że nie wiedział, w czym uczestniczy, co jest zupełnie nielogiczne w świetle całokształtu materiału dowodowego, w tym depozycji świadka, które złożył będąc przesłuchiwany w charakterze oskarżonego. Świadek wskazywał także, że kiedy rozbierał auto, to nie przyglądał się mu, nie oglądał go, „tylko po prostu patrzył”, wskazywał również, iż „nie było śladów włamania” oraz „nie widziałem, czy były ślady włamania” (k. 2510). Skoro świadek rozbierał samochody na części, to niewątpliwie musiał je oglądać, stąd również ta część jego zeznań razi brakiem logiki.

Sąd ocenił jako wiarygodne w przeważającej części zeznania świadka D. O. złożone w postępowaniu przygotowawczym, albowiem są spójne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym oraz odpowiadają zeznaniom G. O. w części uznanej przez Sąd za wiarygodne oraz wyjaśnieniom A. O. (1). Jednakże Sąd uznał, iż świadek nie miała szczegółowej wiedzy co do każdego z zarzutów i wypowiadała się ogólnie na temat proceduru, w którym uczestniczył jej mąż G. O.. Wskazywała, że samochody przyjeżdżał A. O. (1), zaś po części przyjeżdżał K. D., który miał dzwonić przed przyjeżdżeniem każdego samochodu przez A. O. (1), przy czym nie mogło być to podstawą ustaleń Sądu, że istotnie kwestię przyjeżdżenia każdego samochodu ustalał K. D., gdyż, jak wynika ze szczerych wyjaśnień A. O. (1), jego rola w odniesieniu do kradzionych samochodów była zróżnicowana. Natomiast przesłuchana przed Sądem świadka D. O. wielokrotnie zastrzegła się niepamięcią co do kwestii podstawowych jak choćby ta, czy jej mąż zajmował się samochodami, czy na ich posesji były różne pojazdy, a także czy przyjeżdżał do nich A. O. (1) i wiele innych. Również w trakcie rozprawy wskazywała na wywieraną na nią presję podczas przesłuchania, przy czym podała, odnosząc się do uprzednio złożonych zeznań, „chyba nie mówiłam nic, co byłoby nieprawdą” (k. 2445). Świadek nie potrafiła powiedzieć, dlaczego obecnie pamięta okoliczności przesłuchania, a nie pamięta nic na temat relacji jej męża z oskarżonymi, o czym szeroko zeznawała. W ocenie Sądu, złożone przez świadka w postępowaniu sądowym zeznania były pokrętne, świadek nie chciała „zaszkodzić” oskarżonym, co skłaniało ją do zastrzegania się niepamięcią i to nawet w sprawach o charakterze zupełnie podstawowym. Z tych przyczyn to zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym były podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

W całości wiarygodne były zeznania świadka P. M., który wiedział, że A. O. (1) kradnie samochody, jednak nie miał własnej wiedzy na temat roli K. D., a jedynie prezentował wiedzę nabytą w trakcie postępowania, w którym również był jednym z oskarżonych. Wskazywał, iż istotnie podwoził A. O. (1) dwukrotnie do W., albowiem korzystał z jego samochodu, jednak nie do końca wiedział, w jakim celu go podwozi. Zeznania świadka P. M. odpowiadają wyjaśnieniom oskarżonego A. O. (1). Ponadto świadek został prawomocnie uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów tj. współsprawstwa kradzieży z włamaniem oraz udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Nie wniosły nic do sprawy zeznania świadków A. L. i D. L., którzy w zasadniczej części zeznań zastrzegali się niepamięcią i nie przekazali żadnych szczegółów dotyczących działalności oskarżonych czy ich wzajemnych relacji.

W ocenie Sądu, nie wniosły wiele do sprawy zeznania świadków M. H., P. K. (2), A. K. (2) oraz R. K., albowiem ograniczyły się one do stwierdzenia, iż nabywali części samochodowe od K. D., jednak twierdzili, że nie mieli wiedzy, skąd pochodzą sprzedawane przez niego części samochodowe. Jedynie M. H. stwierdził, iż słyszał, że K. D. otrzymywał te części od A. O. (1), ale miał nie wiedzieć, skąd ten je posiada. Sąd zważył, iż wszyscy ww. świadkowie zostali prawomocnie skazani za paserstwo części samochodowych nabywanych od K. D., zaś ich wiedza jest z pewnością znacznie większa aniżeli zaprezentowali na rozprawie, kiedy to powoływali się głównie na swoją niepamięć i niewiedzę. Podobnie niewiele wniosły do sprawy zeznania świadka W. D..

Niczego nie wniosły do sprawy zeznania świadków H. M. i G. B., podobnie jak D. Z. (1), D. Z. (2) i P. Z., albowiem nie mieli oni żadnej wiedzy na temat zarzutów stawianych oskarżonym, zaś w charakterze świadków wystąpili wyłącznie dlatego, że bądź zamieszkiwali na terenie posesji sąsiedniej w stosunku do posesji G. O. bądź byli członkami rodziny

G. O.. Podobnie wartości dowodowej nie miały zeznania świadka E. R., byłej konkubiny K. D., która nie dysponowała żadną wiedzą na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia.

Zeznania świadka A. G. (1) oraz A. G. (2) nie potwierdziły wersji świadka G. O., D. O. oraz wersji pojawiającej się w jednej części wyjaśnień oskarżonego A. O. (1), jakoby w trakcie postępowania przygotowawczego wywierana była na nich presja. Sąd podzielił te zeznania, uznając je za wiarygodne, tym bardziej, że zarzuty wobec przesłuchujących pojawiły się dopiero na etapie postępowania sądowego, wcześniej zaś nie były podnoszone, a w sprawie nie składano jakichkolwiek skarg na czynność przesłuchania (k. 3008).

Nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zeznania świadka M. S. (2), który jedynie sporządził notatkę z rozpytania G. O.. W notatce tej spisał jedynie informacje, które uzyskał od G. O.. Nie miał żadnej innej wiedzy na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia.

Nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych zeznania świadka R. R., podobnie jak T. T. – funkcjonariuszy Policji, którzy wiedzę o sprawie czerpali z materiałów operacyjnych Policji, a te, zgodnie z wiążącym tut. Sąd Rejonowy stanowiskiem Sądu Okręgowego, „nie mogą stanowić dowodu w niniejszym postępowaniu prowadzonym o czyny z art. 279 § 1 k.k.” (k. 2211).

Odnośnie dowodów z dokumentów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych w poczet materiału dowodowego, Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartej w nich treści. Dokumentów tych nie kwestionowała również żadna ze stron. Szczególnie istotne były orzeczenia sądowe w postaci wyroków, które zapadły w sprawach VIII K 373/13 (k. 2359-2370), VIII K 196/13 (k. 219-225), VIII K 717/10 (k. 2644-2696), akt oskarżenia w sprawie 5 Ds. 7/09 (k. 2584-2643), postanowienie o umorzeniu śledztwa 5 Ds. 257/09 (k. 1897-1926), dane o karalności (k. 3003-3004, 3006-3007) oraz kwestionariusze wywiadów środowiskowych (k. 2977-2978, k. 2984-2987), a także informacja z Komisariatu Policji W. T. (k. 3008), umowa o pracę (k. 2910), odpis skrócony aktu urodzenia dziecka (k. 211).

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, opierając się na szczerych, szczegółowych i logicznych wyjaśnieniach A. O. (1), Sąd uznał oskarżonego K. D. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt 1-5, 10, 12, 14 i 15 części wstępnej wyroku za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, oraz w zamiarze, aby A. O. (1) dokonał kradzieży z włamaniem, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że:

- w dniu 16 listopada 2005 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), jak również użyczył mu komputera służącego do dokonania kradzieży z włamaniem, w wyniku czego jego właściciel J. S. poniosła straty w wysokości 23.300 zł, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 24 marca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego T. W. poniósł straty w wysokości 13.000 zł, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 29-30 marca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) 7 (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego W. Z. poniósł straty w wysokości 25.500 zł, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 01-02 kwietnia 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego firma (...) poniosła straty w wysokości 22.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 11 kwietnia 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego Agencja (...) Sp. z o.o. poniosła straty w wysokości 16.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 20-21 kwietnia 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego A. M. poniosła straty w wysokości 35.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 13 czerwca 2006 r. użyczył A. O. (1) komputera służącego do dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego B. F. poniosła straty w wysokości 23.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 18-19 czerwca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego A. P. (1) poniósł straty w wysokości 31.000 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 22-23 czerwca 2006 r. podwiózł A. O. (1) na miejsce dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w W. przy ul. (...), w wyniku czego M. S. (1) poniósł straty w wysokości 27.400 zł, a następnie odebrał go z miejsca pozostawienia samochodu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Sąd ustalił nadto, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż Sąd zmienił kwalifikację prawną wyżej opisanych czynów, uznając, iż nie wypełniają one art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., lecz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. Sprawstwo polecające można bowiem przypisać temu, kto wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie czynu zabronionego. Jak wskazuje się w orzecznictwie, sprowadza się to do swoistego władztwa nad bezpośrednim wykonawcą, bez władztwa nad realizacją czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę, który pozostaje w zależności od polecającego, wynikającej z konkretnego, choćby niemającego formalnego charakteru. Chodzi więc o rodzaj podporządkowania, podległości (nie tylko służbowej) czy szczególnego położenia osoby, wobec której sprawca kieruje polecenie, co sprawia, że wykonanie polecenia jest dla wykonawcy konieczne, bo odmowa spowoduje dla niego negatywne skutki (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 listopada 2015 r., II AKa 197/15).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy należy zauważyć, że tego typu relacja z pewnością nie występowała pomiędzy współoskarżonymi. A. O. (1) nie pozostawał bowiem w zależności od K. D., choćby nieformalnej, nie był mu podporządkowany, zaś K. D. nie wydawał mu poleceń co do kradzieży z włamaniem pojazdów. A. O. (1) podejmował decyzje samodzielnie zarówno co do faktu kradzieży, jak i konkretnego przedmiotu, który każdorazowo wybierał, zaś jego działanie było podyktowane chęcią zysku, nie zaś koniecznością wykonywania poleceń K. D.. Zaprzestanie przez A. O. (1) popełnienia przestępstw z art. 279 § 1 k.k. z pewnością nie spowodowałoby dla niego negatywnych konsekwencji. Ich relacja w zakresie czynów przypisanych K. D. polegała na pomocnictwie A. O. (1) do popełnienia czynów z art. 279 § 1 k.k., najczęściej polegającym na podwiezieniu na miejsce przestępstwa ze świadomością, w jakim celu A. O. (1) się tam udaje, zaś w dwóch przypadkach również pożyczanie komputera służącego do włamania. Często, choć nie w każdym wypadku, oskarżony K. D. nabywał następnie pojazd od A. O. (1). Należy zauważyć, że A. O. (1) w swoich wyjaśnieniach wyraźnie dwukrotnie zaprzeczył, aby kradł samochody na zlecenie kogokolwiek, w tym K. D. (k. 1038-1041 tom V, k. 1407-1409 tom IX).

Z wyżej wskazanych przyczyn Sąd przypisał oskarżonemu K. D. wyłącznie pomocnictwo do czynów z art. 279 § 1 k.k. Działanie pomocnika polega bowiem na tym, iż w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, między innymi dostarczając narzędzie (tu: własnego komputera służącego do dokonania kradzieży z włamaniem) i środek przewozu. W doktrynie wymienia się za jeden z rodzajów pomocnictwa również przywiezienie sprawców na miejsce zdarzenia, co w przypadku K. D. miało miejsce najczęściej. Do pomocnictwa wystarcza, aby sprawca swym zachowaniem obiektywnie ułatwił innej osobie popełnienie czynu zabronionego i aby mając tego świadomość, co najmniej godził się na to (wyrok SA we Wrocławiu z 29.6.2011 r., II AKa 150/11, Prok. i Pr. – wkł. 2013, Nr 5, poz. 32). W niniejszej sprawie zarówno podwoząc A. O. (1) na miejsce

przestępstwa, mając pełną świadomość, w jakim celu to robi, jak również używając mu komputera do dokonania kradzieży z włamaniem, K. D. ułatwił A. O. (1) popełnienie czynu zabronionego.

Po znacznej części czynów oskarżonego K. D. polegających na pomocnictwie do dokonania kradzieży z włamaniem, A. O. (1) sprzedawał mu skradzione przez siebie samochody. W tej jednak sytuacji Sąd nie przypisywał oskarżonemu dodatkowo paserstwa, albowiem „relacja między czynem wypełniającym znamiona przestępstwa umyślnego paserstwa, a tym wyczerpującym dyspozycję art. 279 § 1 k.k., w przypadku zaistnienia więzi czasowo-sytuacyjnej, da się określić jako czyn współukarany następczy. Prowadzi to do uznania, że przy skazaniu za kradzież z włamaniem bezkarne jest to co sprawca zrobi z produktami tego przestępstwa” (tak m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013 r., III KK 334/12).

Jednocześnie, wobec zatarcia skazań, które legły u podstaw przyjęcia, iż K. D. dopuścił się czynów przestępczych w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., Sąd wyeliminował wskazany przepis zarówno z opisu czynu, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej czynów.

W związku z tym, że K. D. działał w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu, Sąd uznał, iż przypisanych czynów oskarżony K. D. dopuścił się działając w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Jednocześnie Sąd ustalił, iż nie wszystkie czyny zarzucane oskarżonemu K. D. nosiły znamiona pomocnictwa. W zakresie czynów opisanych w części wstępnej wyroku w pkt 8, 11 i 13 Sąd uznał, iż wypełniają wyłącznie dyspozycję art. 291 § 1 k.k.

Jeśli chodzi o czyn z pkt 8 części wstępnej wyroku, dotyczącego kradzieży z włamaniem w dniu 5-6 czerwca 2006 r. samochodu marki F. (...) nr rej. (...), K. D. nie było na miejscu kradzieży tego pojazdu. Jak wynika zarówno z wyjaśnień A. O. (1), jak i zeznań P. M., to ten ostatni podwiózł A. O. (1) w okolice miejsca dokonania kradzieży z włamaniem samochodem należącym do A. O. (1). Samochód ten został następnie zakupiony przez K. D., który wiedział, że pochodzi on z kradzieży z włamaniem.

K. D. nie pomógł A. O. (1) również przy kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 17 lutego 2006 r. w W. przy ul. (...) samochodu marki F. (...) nr rej. (...). Samochód ten sprzedał jedynie K. D., który miał wiedzę na temat jego pochodzenia, jednak z żadnych wyjaśnień A. O. (1) nie wynika, aby przy tej kradzieży w jakikolwiek sposób pomagał mu K. D..

Podobnie brak jest dowodów na to, aby K. D. pomógł A. O. (1) przy popełnieniu kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w dniach 17-18 marca 2016 r. na szkodę właścicielki M. B.. Samochód ten sprzedał następnie K. D., który miał wiedzę na temat jego pochodzenia.

Z uwagi na powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd doszedł do przekonania, iż wypełniają one wyłącznie dyspozycję art. 291 § 1 k.k., albowiem we wszystkich przypadkach K. D. nabywał rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego, dysponując wiedzą na temat ich pochodzenia.

W związku z tym, iż wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 12 sierpnia 2013 r., sygn. akt VIII K 373/13, K. D. skazano za przestępstwa paserstwa popełnione w czynie ciągłym w okresie od 6 lutego 2006 r. do 23 czerwca 2006 r., Sąd uznał, iż wobec przestępstw paserstwa popełnionych w tym okresie zachodzi powaga rzeczy osądzonej i z tej przyczyny na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego K. D. w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt 8, 11 i 13 części wstępnej wyroku.

Jednocześnie Sąd nie podzielił poglądu obrońców oskarżonego K. D., jakoby również do innych czynów oskarżonego popełnionych w okresie od dnia 6 lutego 2006 r. do 23 czerwca 2006 r. zachodziła powaga rzeczy osądzonej z uwagi na treść postanowienia z dnia 31 grudnia 2009 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. V Ds. 257/09 (k. 1897-1926), którym umorzono postępowanie między innymi przeciwko K. D. o czyny z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. wobec niepopełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw z tym uzasadnieniem, iż

sprawcy kradzieży pojazdów kontaktowali się z K. D. po dokonaniu przestępstw celem zbycia pojazdów, zaś materiał dowodowy nie potwierdza wydawania poleceń przez K. D. ani jego udziału w czynie z art. 279 § 1 k.k. Zdaniem obrońców, okoliczność, że K. D. był wyłącznie paserem wynika również z wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 12 sierpnia 2013 r., sygn. akt VIII K 373/13, którym K. D. skazano za przestępstwa paserstwa popełnione w czynie ciągłym w okresie od 6 lutego 2006 r. do 23 czerwca 2006 r.

W ocenie Sądu, z tym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. W ww. postanowieniu o umorzeniu śledztwa odniesiono się do zupełnie innych czynów aniżeli te, które były przedmiotem rozpoznania w sprawie niniejszej, stąd ustalenie, że tamte czyny nie wyczerpują dyspozycji art. 279 § 1 k.k., nie może być wiążące w postępowaniu, które dotyczy innych przestępstw. Ponadto nie może być dla Sądu wiążąca treść uzasadnienia tego postanowienia, skoro, zgodnie z art. 8 § 1 k.p.k., sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Wiążące są wyłącznie prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny, a do takich owo postanowienie nie należy.

Natomiast wobec treści wyroku, którym uznano K. D. za winnego przestępstw paserstwa popełnionych w czynie ciągłym w okresie od 6 lutego 2006 r. do 23 czerwca 2006 r., Sąd uznał, jak już wyżej wskazano, iż wobec przestępstw paserstwa popełnionych w tym okresie zachodzi powaga rzeczy osądzonej i z tej przyczyny na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego K. D. w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt 8, 11 i 13 części wstępnej wyroku. Jednak nie może być to podstawa umorzenia postępowania w zakresie czynów polegających na pomocnictwie do kradzieży z włamaniem, nawet jeśli oskarżony dopuścił się ich w okresie tożsamym z okresem, w którym dopuścił się przestępstw paserstwa w czynie ciągłym, za które został prawomocnie skazany. Z przesłanką powagi rzeczy osądzonej mamy bowiem do czynienia wyłącznie w przypadku, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Pomocnictwo do kradzieży z włamaniem nie jest bynajmniej czynem tożsamym z przestępstwem paserstwa. Jak wskazuje się w orzecznictwie, prawomocne skazanie za czyn ciągły stwarza stan prawomocności materialnej i w związku z tym nie jest dopuszczalne dodatkowe osądzenie sprawcy za później ujawnione zachowania, które w świetle przesłanek art. 12 KK weszłyby w zakres osądzanego już czynu ciągłego, gdyż stoi temu na przeszkodzie zakaz ne bis in idem (tak: Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 grudnia 2014 r., II AKa 137/14). Jednak przypisane K. D. przedmiotowym wyrokiem przestępstwa pomocnictwa do kradzieży z włamaniem nie weszłyby w zakres osądzanego już czynu ciągłego, gdyby sprawę rozpoznawano łącznie, gdyż nie są to czyny tożsame przedmiotowo. Przyjęcie odmiennego stanowiska oznaczałoby brak możliwości przypisania jakiegokolwiek nowego przestępstwa, o ile tylko oskarżony dopuściłby się go w czasie tożsamym z okresem czynu ciągłego, za który został prawomocnie skazany, co z pewnością nie było intencją ustawodawcy i sprzeciwia się wykładni językowej i celowościowej pojęcia res iudicata.

Sąd zdecydował ponadto o uniewinnieniu oskarżonego K. D. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 6, 7 i 9 części wstępnej wyroku.

W zakresie czynu z pkt 6 A. O. (1) nie udało się go dokonać z uwagi na zabezpieczenia pojazdu. Opisując udział K. D. wskazuje jedynie, że był „z K. na U.” i ten odwiózł go do domu po tym, jak nie udało mu się ukraść ciemnej Pandy. Zarówno czynność polegająca na odwiezieniu, w sytuacji, gdy nie ustalono, czy K. D. obiecał A. O. (1) odwiezienie z miejsca przestępstwa, jak i byciu wspólnie na U., w ocenie Sądu nie jest wystarczająca, aby przypisać K. D. przestępstwo pomocnictwa do usiłowania kradzieży z włamaniem. Ponadto opisując rolę K. D. na k. 235 oskarżony A. O. (1) podaje zdecydowanie zbyt mało danych pozwalających na identyfikację samochodu, do którego usiłował się włamać, inaczej niż przy pozostałych samochodach nie podając nazwy ulicy, na której miało dojść do zdarzenia, czy choćby początku numeru rejestracyjnego. Z tych przyczyn w przypadku tego zarzutu Sądu uznał, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających jego popełnienie przez K. D..

Sąd uniewinnił oskarżonego K. D. również od czynu z pkt 7 części wstępnej wyroku, albowiem A. O. (1) wyraźnie wskazał, iż współoskarżony „nie miał z tym nic wspólnego”, zaś sam A. O. (1) czynu tego dokonał w porozumieniu z „M. ze S.” (k. 1040).

Konieczne było uniewinnienie oskarżonego K. D. także od zarzutu z pkt 9 części wstępnej wyroku, albowiem, jak wynika zarówno z wyjaśnień A. O. (1), jak i zeznań P. M., K. D. nie było na miejscu kradzieży tego pojazdu. A. O. (1) w okolicy miejsca dokonania kradzieży z włamaniem podwiózł P. M. samochodem należącym do A. O. (1). K. D. nie był zainteresowany zakupem tego samochodu.

Z wyżej wskazanych przyczyn Sąd uniewinnił oskarżonego K. D. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 6, 7 i 9 części wstępnej wyroku, uznając, iż albo czynu nie popełniono, jak w przypadku zarzutów z pkt 7 i 9 części wstępnej wyroku albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, jak w przypadku zarzutu z pkt 6 części wstępnej wyroku.

W świetle zebranego materiału dowodowego i ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał A. O. (1) za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w dniu 16 listopada 2005 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.300 zł na szkodę właściciela J. S., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 17 lutego 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właścicielki M. K. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 17-18 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 25.100 zł na szkodę właścicielki M. B., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 24 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 13.000 zł na szkodę właściciela T. W., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 29-30 marca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) nr rej. (...) 7 (...), powodując straty w wysokości 25.500 zł na szkodę właściciela W. Z., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 01-02 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 22.000 zł na szkodę właściciela Firma (...), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 11 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 16.000 zł na szkodę właściciela Agencja (...) Sp. z o.o., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 20-21 kwietnia 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) (...), powodując straty w wysokości 35.000 zł na szkodę właścicielki A. M., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 30-31 maja 2006 r. w W. przy ul. (...) 24 usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), lecz zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu, powodując straty w wysokości 1.000 zł na szkodę właściciela S. M., czym wypełnił dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 31 maja - 1 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela P. K. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 05-06 czerwca 2006 r. w W. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 30.000 zł na szkodę właściciela A. R., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 06-07 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 26.000 zł na szkodę właścicielki B. M., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniu 13 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 23.000 zł na szkodę właścicielki B. F., czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 18-19 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...), powodując straty w wysokości 31.000 zł na szkodę właściciela A. P. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

- w dniach 22-23 czerwca 2006 r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki F. (...) nr rej. (...) powodując straty w wysokości 27.400 zł na szkodę M. S. (1), czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

oraz ustalił, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Oskarżony od początku przyznawał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, opisywał sposób ich dokonania, w szczególności okoliczność przełamania zabezpieczeń, albowiem wszystkie ww. pojazdy były zamknięte, co wynika również z zeznań pokrzywdzonych właścicieli skradzionych pojazdów lub ich użytkowników. Oskarżony A. O. (1) w jednym przypadku wyjaśnił, dlaczego do dokonania kradzieży z włamaniem mimo podejmowanych prób nie doszło i skończyło się usiłowaniem. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżony zabierał wyżej wymienione pojazdy, stanowiące dla niego rzeczy cudze, w celu ich przywłaszczenia, m.in. wyłamując zamek w drzwiach kierowcy, niszcząc stacyjkę, również używając komputera, należącego bądź do K. D. bądź będącego jego własnością.

W związku z tym, że A. O. (1) działał w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu, Sąd uznał, iż przypisanych czynów oskarżony dopuścił się działając w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność łagodzącą w przypadku K. D. uznał znaczny upływ czasu pomiędzy czynami przypisanymi mu w wyroku, polegającymi na pomocnictwie do kradzieży z włamaniem, a okresem wyrokowania w niniejszej sprawie. Sąd wziął pod uwagę również ustalenia wywiadu środowiskowego, zgodnie z którymi oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i krytycznie ocenia swą przeszłość (k. 2978). Sąd zważył także, iż K. D. był pomocnikiem, nie zaś współsprawcą bądź sprawcą polecającym.

Z drugiej jednak strony Sąd uznał, iż jego pomoc miała dla A. O. (1) ogromne znaczenie. K. D. podwoził współoskarżonego, gdy ten nie miał środka przewozu, użyczał mu komputera do dokonania włamania do samochodu, gdy A. O. (1) go jeszcze nie zakupił lub gdy zapomniał go na miejsce przestępstwa. W dodatku po znacznej części czynów oskarżonego K. D. polegających na pomocnictwie do dokonania kradzieży z włamaniem, A. O. (1) sprzedawał mu skradzione przez siebie samochody, co stanowiło co prawda czyn współukarany następczy, lecz również winno być zauważone przy wymiarze kary. Sąd uznał, iż nie ma podstaw, aby nadzwyczajnie złagodzić K. D. karę. Tym bardziej, iż czynu tego dopuścił się, działając w ciągu przestępstw. Pomoc, której udzielał A. O. (1), nie miała charakteru jednorazowego, lecz wielokrotny. Ponadto Sąd zważył, iż oskarżony w dacie wyrokowania był karany.

Mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności zarówno łagodzące, jak i obciążające, Sąd uznał, iż konieczne jest wymierzenie oskarżonemu K. D. kary 2 lat pozbawienia wolności za 9 czynów polegających na pomocnictwie do kradzieży z włamaniem popełnionych w ciągu przestępstw, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oraz rozmiary wyrządzonej nimi szkody, w tym wielość osób pokrzywdzonych. Zważywszy na to, że Sąd mógł za przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw wymierzyć karę od 1 roku do 15 lat pozbawienia wolności, wymierzona kara 2 lat pozbawienia wolności nie jawi się w ocenie Sądu jako nadmiernie surowa, przeciwnie – uwzględnia znaczny upływ czasu od rozpoznawanych czynów i dobrą opinię o oskarżonym wyrażoną przez kuratora w wywiadzie środowiskowym.

Podobnie jak w przypadku K. D., Sąd jako okoliczność łagodzącą w stosunku do A. O. (1) uznał znaczny upływ czasu pomiędzy czynami przypisanymi mu w wyroku, polegającymi na ciągu kradzieży z włamaniem, a okresem wyrokowania w niniejszej sprawie. Jednak jako najpoważniejszą okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy oraz szczerze i szczegółowe jego wyjaśnienia, które pozwoliły ustalić stan faktyczny niniejszej sprawy, która to okoliczność łagodząca nie zaszła w przypadku współoskarżonego. Sąd zważył, iż oskarżony pracuje, zaś w tym roku urodziło mu się dziecko (k. 2910-2911).

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał wyniki wywiadu środowiskowego, stosownie do którego oskarżony nie wywiązał się z nałożonego przez tut. Sąd w sprawie VIII K 196/13 obowiązku naprawienia szkody oraz w okresie próby wszedł w konflikt z prawem, co stało się przyczyną skierowania przez kuratora wniosku o zarządzenie wykonania warunkowo zawieszony kary (k. 2986). Ponadto A. O. (1) w dacie wyrokowania był dwukrotnie karany.

Mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności zarówno łagodzące, jak i obciążające, Sąd uznał, iż konieczne jest wymierzenie oskarżonemu A. O. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności za 15 kradzieży z włamaniem popełnionych w ciągu przestępstw, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oraz rozmiary wyrządzonej nimi szkody, w tym wielość osób pokrzywdzonych. Zważywszy na to, że Sąd mógł za przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw wymierzyć karę od 1 roku do 15 lat pozbawienia wolności, wymierzona kara 2 lat pozbawienia wolności nie jawi się w ocenie Sądu jako nadmiernie surowa, nawet przy uwzględnieniu, iż mogły być one rozpoznawane wraz z innymi czynami z art. 279 § 1 k.k., które zostały wyłączone do odrębnego rozpoznania w innej sprawie. Zdaniem Sądu kara 2 lat pozbawienia wolności za ww. czyny uwzględnia znaczący wpływ czasu od rozpoznawanych czynów i postawę oskarżonego w trakcie rozpoznawania przedmiotowej sprawy, ale bierze również pod uwagę stopień winy, społecznej szkodliwości czynów oraz wyjątkowo znaczne rozmiary wyrządzonej szkody.

Przeciwko orzeczeniu w stosunku do obu oskarżonych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania lub kar o charakterze wolnościowym przemawia ich dotychczasowy sposób życia, ale przede wszystkim okoliczności popełnienia ciągu przestępstw. W ocenie Sądu, zważywszy na fakt, iż kradzieże z włamaniem nie dotyczyły przedmiotów drobnych, lecz całych samochodów, zaś podejmowane czyny przestępcze stanowiły dla oskarżonych sposób zarobkowania, niezależnie od upływu czasu, wymierzenie oskarżonym kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania za 15 kradzieży z włamaniem pojazdów w przypadku A. O. (1) i za 9 czynów polegających na pomocnictwie do kradzieży z włamaniem pojazdów w przypadku K. D. – popełnionych w ciągu przestępstw – byłoby w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Sąd w tym względzie podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 kwietnia 2015 r., zgodnie z którym art. 69 § 1 i 2 k.k. ustanawia zgodnie z jego treścią - prawo sądu do oceny tej sytuacji, nie może jednak być stosowany wówczas, gdy ze względu na charakter sprawy, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, jego społeczną szkodliwość, wreszcie względnie na społeczne oddziaływanie kary przeciwko temu przemawiają (II AKa 81/15). Należy także w tym miejscu przytoczyć pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażony w wyroku z dnia 4 grudnia 2014 r., stosownie do którego „ustawodawca aktualnie zrezygnował przy wymienianiu przesłanek zastosowania określonej w art. 69 § 1 i 2 KK instytucji probacyjnej ze wskazania, że warunkowe zawieszenie wykonania kary możliwe jest tylko wówczas, gdy nie sprzeciwiają się temu względy na społeczne oddziaływanie kary. Niemniej jednak nie oznacza to, iż przesłanka ta nie odgrywa obecnie żadnej roli, gdyż wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania sąd bierze pod uwagę wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary z art. 53 KK” (II AKa 404/14).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu K. D. kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 23 czerwca 2006 roku do 21 września 2007 roku, zaś A. O. (1) - okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 czerwca 2006 r. do dnia 19 września 2007 r.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych K. D. i A. O. (1), od obowiązku uiszczania kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty.